

BESZÉD A VÁLASZTÁS ÉJSZAKÁJÁN 2010. október 3.

„A következő napon nem ágyúszóra virradtak. A sátorok ott fehérlettek a halmokon és a hegyoldalakban, de a törököt nem lehetett látni.

- Vigyázzunk – mondta Dobó -, nehogy valami csel érjen bennünket!

S a föld színe alatt az üregekhez, fenn meg a szakadékokhoz állította az őrségeket.

Mert nemigen lehetett már a fal tetején állni sehol. A vár olyan volt, mint az egérrágta mandulatorta. Magától is omlott már néhol a fal, ha fölül ráléptek.

Ahogy nézegetik a török sátorok különös csendességét és néptelenségét, egyszer csak azt mondja valaki, úgy vélekedésképpen:

- Elmentek...

Mint sebesen harapódzó tűz a száraz avaron, ismétlődik a szó szanaszét a várban:

- Elmentek! Elmentek!

S egyre hangosabb örömmel:

- Elmentek! Elmentek!...

... A török csakugyan megszökött

Varsányi, aki az asszony után egy órára jelent meg a várban, elmondta, hogy a basák még egy ostromot akartak, de a janicsárok, mikor ezt tudatták velük, a basák orra elé csapkodták le a fegyvereiket, s dühösen kiáltozták:

- Nem harcolunk tovább! Ha mindnyájunkat felakasztotok is, nem harcolunk! Allah nincs velünk! Allah a magyarokkal van! Isten ellen nem harcolunk!

Ahmed pasa ott a sereg színe előtt sírva és a szakállát tépve szidta Ali pasát:

- Alávaló nyomorult! – üvöltötte a szeme közé. – Rossz akolnak mondtad Eger várát, juhoknak a benne való népet! Most vidd a császár elé ezt a gyalázatot magad!

És csak a bégek közbevetődésén múlt, hogy a két pasa össze nem verekedett a hadsereg színe előtt...

... Varsányi szavára mennyországi öröm szállotta meg a várbelieket. Az emberek táncoltak. A süvegüket a földhöz csapkodták. A török lobogókat kitűzték. Az ágyúkat kilőtték.

Márton pap a mindig nála lévő kézi keresztet az égnek emelte, s az öröm ujjongó hangján üvöltötte:

- Te Deum laudamus!”

*

Hölgyeim és uraim!

2010 októberében, 477 évvel Eger ostroma után, mi pilisvörösváriak is megvívtuk a magunk várvédő harcát.

Egy választókerületi pártelnök, egy helyi pártelnök és egy párt által delegált külső polgármesterjelölt, valamint a mögöttük és mellettük álló körök politikai támadást intéztek Vörösvár ellen.

- Támadást közösségünk önrendelkezése ellen, mert 654 vörösvári Fidesz-szimpatizánsnak a helyi jelöltet támogató aláírása ellenére 19 vörösvári Fidesz-tag szavazatával, egy teljesen ismeretlen nagykovácsi illetőségű Fidesz-tagot jelöltek polgármesternek.

- Támadást a város vagyona ellen, mert ismeretlen befektetőket akartak ránk kényszeríteni, ismeretlen feltételekkel.

- Támadást a békénk és nyugalomunk ellen, mert hazugságokkal, rágalomokkal zavarták meg az embereket, viszályt szítva családokban és közösségekben.
- Támadást az önérzetünk és önbecsülésünk ellen, mert azt akarták sugallni, hogy a 14.000 fős közösségünkben senki sem alkalmas saját városunk vezetésére, és hogy ráadásul nem tudjuk fölfogni a saját helyzetünket, sem képviselni a saját érdekeinket.
- Támadást a demokrácia és ellen, mert nem szabad versenyben, saját teljesítményük, emberi és szakmai értékeik felmutatásával, hanem az első perctől az utolsóig kíméletlen negatív kampánnyal, hazugságokkal és fenyegetéssel próbáltak Vörösváron hatalmat szerezni.

A mai győztes választással a támadást visszavertük, önrendelkezésünket, vagyonunkat, önbecsülésünket és a demokráciát megvédtük, békénket és nyugalomunkat remélhetőleg visszaszereltük. Ezzel a győzelemmel – amely egyben a támadók bukása is – egyben megbukott az a mítosz,

- hogy a pártlogó minden alkalmatlanságot, gyarlóságot és bűnt eltakar,
- hogy a hazugság és a hazudozás eredményesebb, mint az igazmondás,
- hogy a beképzeltség, a pökhendiség és az erőszakosság eredményesebb, mint a szerénység,
- hogy a profi és jól pénzelt kampány ellen nincs megállás akkor sem, ha erkölcstelen és hazug,
- hogy a pártok jelöltjei ellen nem lehet eséllyel felvenni a harcot,
- hogy a deszkák átmázolásával, a negatív kampánnyal bármilyen valódi eredményt földre lehet tiporni és meg lehet semmisíteni,
- hogy az embereket büntetlenül és következmények nélkül lehet butának, orránál fogva vezethető kisgyerekeknek nézni.

De ugyanígy megbukott az álszent kétszínűség és a hamis suttogó propaganda politikája is:

- a sanda pillantások stratégiája,
- a mások eredményei ellopásának stratégiája,
- az idegen tollakkal való ékeskedés stratégiája,
- a mások teljesítményének lefitymálására és saját eredményeik felcicomázásra épülő hazug politikai stratégia is.

S mindezekkel szemben győzött valami más:

- Győzött az összefogás, az „*egységben az erő*” igazsága, mert 3887 vörösvári ember egységes kiállása elég volt a támadások visszaveréséhez,
- Győzött „*a tények makacs dolgok*” igazsága, mert a hazugságok és rágalomok áradata, a drága pénzen kifüggesztett hatalmas táblaplakátok, a tízezzrel nyomott propagandaanyagok és szórólapok sem tudták elhíttetni a vörösvári emberekkel, hogy a kultúrház véletlenül készült el, hogy a játszóterek nem léteznek, hogy a Fő utca felújítás csak bajnak van, s hogy az önkormányzat költségvetésében nem az a tétel, hogy mennyi pályázati pénzt nyertük, hanem az, hogy ezeken kívül még mennyit nem nyertünk meg.
- Győzött az erkölcs igazsága: hogy a jóság erősebb a gonoszsnál, az őszinteség erősebb a hazugságnál, hogy a tisztesség erősebb a romlottságnál.
- Győzött a bátorság és a remény igazsága: hogy van értelme a küzdelemnek, hogy lehet győzni a túlerővel szemben is, az övön aluli módszereket használó ellenféllel szemben is.

Persze, csak a honvédőknek. A zsoldosoknak nem. Mert „a falak ereje nem a kőben van, hanem a védők lelkében.”

A Magyar Nemzet c. napilap szombati számában egészoldalas interjú jelent meg Orbán Viktor miniszterelnökkel *Sok szavazat, gyors változás* címmel. Engedjék meg, hogy ebből idézések most egy részt:

Kérdés: „A világsajtó kifejezetten negatívan vélekedik a magyar kormány gazdasági lépéseiről. Ez nem zavarja Önt?”

Válasz: „Egy országnak el kell döntenie, hogy valóban önálló akar-e lenni, vagy inkább egy vizesnyolcas, aki állandóan surranópályán, mások kegyéből, mások elismerő kegyét keresve boldogul. Van ilyen létforma is, a lényege az alárendeltség, az önérdek feladása, az igazodás, és az erősebbek asztaláról lepotyogó morzsák szedegetése. Így is lehet élni. Nem valami távlatos élet, jómódot sem ad, a lehetőségei is korlátozottak, és végképp nem szabad élet. Én biztos vagyok abban, hogy mi ennél többre vagyunk képesek. Lehet, hogy másnak csak ez jut, de mi, magyarok, biztosan többre tarthatunk igényt. Mi egy komoly nemzeti közösség vagyunk, nagy múlttal, óriási eredményekkel, tele tehetségekkel, országvesztések utáni többszöri talpra állással, szóval, nekünk nem ilye élet dukál. Ezért én a saját lábán álló, erős gazdaságában, saját teljesítményében, saját tehetségében bízó Magyarországot szeretnék építeni. Mi csak ilyet tudunk; büszke Magyarországot, szolgálalkút nem. Ahhoz más pártok, más parlament és más kormány kellene. Ez időnként persze harccal jár, időnként a forint árfolyamán létszik, időnként diplomáciai gesztusokból, olvasható ki, időnként a Magyarország köré fonódó médiablokkád egy-egy kellemetlen kommentárjában testesül meg, de a végén - még egyszer mondom – ki fog derülni, hogy tízegynéhány millió embert, itt a Kárpát-medencében, ha egy nyelven beszél, egy logika mentén gondolkodik, érzi az összetartozást, és bízik a saját jövőjében, akkor igenis élet- és versenyképes közösség lesz, még a globális világrendben is.”

Mindez Vörösvárra alkalmazva a szöveg kb. így hangzik:

Kérdés: Polgármester úr! Az Ön Fideszes kihívója, Lovas András valamint az ő támogatói és jelölttársai óva intették Vörösvárt attól, hogy a hivatalos Fidesz-jelöltek ellen merjenek szavazni, s azzal érveltek, hogy a parlamentben abszolút többséggel rendelkező Fidesz majd elzárja a csapokat, s Vörösvár nem fog pénzhez jutni az Ön megválasztása esetén.

Válasz: Egy városnak el kell döntenie, hogy valóban önálló akar-e lenni, vagy inkább egy vizesnyolcas, aki állandóan surranópályán, mások kegyéből, mások elismerő kegyét keresve boldogul. Van ilyen létforma is. A lényege az alárendeltség, az önérdek feladása, az igazodás és az erősebbek asztaláról lepotyogó morzsák szedegetése. Így is lehet élni. Nem valami távlatos élet, jómódot sem ad, a lehetőségei is korlátozottak, és végképp nem szabad élet.

Én biztos vagyok abban, hogy mi ennél többre vagyunk képesek. Lehet, hogy másnak csak ez jut, de mi, vörösváriak, biztosan többre tarthatunk igényt. Mi egy komoly nemzetiségi közösség vagyunk, 320 éves múlttal, értékes hagyományokkal, büszkeségre okot adó eredményekkel, tele tehetségekkel, üldözések, háttérbe szorítások, hallgatásra kényszerítések utáni többszöri talpra állással. Szóval, nekünk nem ilyen élet dukál. Ezért én a saját lábán álló, saját vállalkozásaiban, saját polgárai teljesítményében, saját tehetségében bízó Vörösvárt szeretnék építeni. Mi csak ilyet tudunk: büszke Vörösvárt. Szolgálalkút nem. Ahhoz más lakosság, más önkormányzat és más polgármester kellene.

Ez időnként persze harccal jár, időnként az önkormányzat költségvetésén vagy a pályázatok elbírálásán látszik, időnként pártfunkcionáriusok gesztusaiból olvasható ki, időnként a

média egy-egy részrehajló műsorában vagy kellemetlen kommentárjában testesül meg, de a végén ki fog derülni, hogy ez a 14.000 ember, itt a Pilisi-medencében, ha egy nyelven beszél, egy logika mentén gondolkodik, érzi az összetartozást és bízik a saját jövőjében, akkor igenis élet- és versenyképes közösség lesz a következő négy évben is.

Ezen gondolatok jegyében szeretném megköszönni mindenkinek, aki részt vett ebben a küzdelemben.

- Mindenekelőtt annak a 3887 választópolgárnak, aki egész szívvvel vállalta a kiállást érdekeink és értékeink mellett.
- A Vörösvárért Közéleti Egyesület jelöltjeinek és minden tagjának, akik velem egyet küzdöttek végig.
- Az ajánlószelvények gyűjtőinek és azoknak, akik saját elhatározásukból, a maguk helyén segítettek eljuttatni az emberekhez az üzeneteinket,
- A szavazóköri delegáltjainknak, akik ma egész nap dolgoztak.
- Azoknak a bátor embereknek, akik újságcikkkel, nyilatkozatokkal, utcai vitákkal, fórumokon, gyűléseken való aktív részvételükkel segítették a győzelmet.
- Azoknak a vörösvári polgároknak, akik ötleteikkel, munkájukkal segítettek bennünket.
- Mindazoknak, akik elektronikus levelekkel, telefonhívásokkal, személyes megszólításokkal, bátorítottak bennünket.
- Azoknak a hívő asszonyoknak, akik hónapok óta folyamatosan imádkoztak értünk.
- A munkatársaimnak, akik elviselték és megbocsátották, ha a nagy nyomás heteiben időnként feszült vagy ingerült voltam.
- A családomnak, szüleimnek, testvéreimnek és mindenekelőtt a feleségemnek, hogy támogattak, kiálltak mellettem, s vállalták a szolidaritást és a terheket.

Örülünk közösen a győzelemnek, s adjunk hálát. Mert úgy történt velünk is, ahogy a Biblia mondja: „*Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel.*” (Lk 1,51-53)

És maradjunk szerények! Mert holnaptól fogva csak a munka marad a győzelemből. És valóban rengeteg dologot kell megoldanunk. Mert valóban szükség van a városban a bevételek növelésére, a közterületek nagyobb tisztaságára, a csapadékvíz-elvezetési problémák megoldására, a gyorsajtás és a tilosban parkolás megfékezésére, az illegális hulladéklerakás visszaszorítására, a rongálások megszüntetésére stb., stb. Ez a mi dolgunk – és nem is kevés!

De ma még örülünk és ünnepeljük!

Hajrá Magyarország! Hajrá Vörösvár!